

Testamentum

Завещание

Ha meghalok, a nyirkos pétervári
Talajba engem ne temessetek!
Porhüvelyem enyhébb vidékre vágyik, –
Itt még a hant is szürke és rideg.

Ha feljönnék kísérteni síromból
(Csak levegőzni, mert nyomaszt a föld),
Megsüketülnék a dühös Kirovtól,
Ahogy Kobára átkokat süvölt.

A piszkarjovi dámán, mint darázsraj,
Fürtekben lógna millió halott;
Megfagytak, éhenhaltak a blokádban,
S harsogva szidják Hitlert, Zsdanovot.

Körültáncolna meggyilkolt, kivégzett
Forradalmárok, cárok serege,
S százezrivel a lágerjárta lélek:
Szibéria jeges lehelete.

Inkább a forró déli sztyeppe áldott
Füvén szórjátok szét a hamvamat,
Hol polovec, tatár, kozák csatázott,
S békét kötöttek rég a föld alatt.

Vagy egy kis Moszkva-széli temetőbe,
Hol bíborszínű bokrok, laboda
Között pihent le Másám csöpp időre:
Feltámadásig, – ássatok oda!

Burok-koporsó rejtsen embrióként!
Gyökér-köldökzsinór köt össze itt
A Föld-Anyával, – szívom majd a hólét:
Vérét az Utolsó Ítéletig.

Angyalkürt ébreszt vagy az Auróra
Ágyúszava, mindegy lesz énnekem,
S az is, hogy mennybe szállok vagy pokolra
Taszít alá közömbös végzetem.

(A [Baka István művei. Versek](#) című kötetből.)

[←](#) [Előző](#)
[oldal](#) [Következő](#)
[oldal →](#)